

prism

คำสาปแปดเปื้อน 残穢

โอโนะ พุยุมิ
เขียน

สุริยวารุณี สิริวิวัฒน์กุล
แปล

ดีแล้วที่ฉันตัดสินใจเลือกบ้านหลังนี้เป็นที่พำนักแห่งสุดท้าย
เพราะต่อแต่นี้จำนวนหนังสือในบ้านมีแต่จะเพิ่มขึ้น
-โอโนะ พุยุมิ

การอ่านดีอย่างไรก็ให้รักมัน

คำนำสำนักพิมพ์

เคยเจอเหตุการณ์แปลกๆ ที่ดูคล้าย “สิ่งลึกลับ” กันไหม อย่างเสียงดังตึกๆ เป็นจังหวะในโรงคล้ายมีคนกำลังเดินทั้งที่ไม่มีใคร หรือเสียงกระซิบกระซาบฟังไม่ได้ศัพท์ที่แว่วมาจากช่วงเวลาที่ไม่ควรมีใคร แล้วเคยเห็นภาพสะท้อนแปลกๆ ตามพื้นผิวมันเงา หรือเคยเห็นเงาดำวูบไหวที่ทางตากันบังหรือเปล่า

หลายคนคงเคยมีประสบการณ์คล้ายๆ กันนี้ แต่เลือกปล่อยผ่านไป เพราะมีสารพันเหตุผลให้ใช้บอกตนเองว่าเป็นแค่อาการหูแว่วตาฝาดที่เกิดขึ้นได้

ทว่าเหล่าผู้คนในหนังสือเล่มนี้ไม่ใช่เช่นนั้น เพราะปรากฏการณ์ที่พวกเขาเจอได้สร้างความหวาดกลัวจนยากจะทำใจ บอกตนเองว่าเป็นแค่อาการหูตาพรั่นเลื่อนธรรมดา ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงตัดสินใจเลือกหนทางยากลำบากอย่างการสืบเสาะหาต้นตอของปรากฏการณ์เหล่านี้ จึงเกิดเป็นการสืบสวนสิ่งลึกลับที่ไม่ต่างจากการประกอบเคสสืบเสาะหาคดีให้กลับมาเป็นก้อนหิน

แค่ได้ฟังเท่านั้นก็คงรู้สึกสนใจแล้ว อย่างไรก็ตาม...ก่อนทุกคนจะร่วมติดตามพวกเขาไปสืบหาต้นตอสิ่งลึกลับ มีคำถามสนุกๆ ข้อหนึ่งที่อยากขอฝากเอาไว้

หากว่า...ความประหลาดพิรุธของพวกเราเกิดจากการเผชิญ “ปรากฏการณ์” หรือ “ตัวตน” ที่ไม่อาจเข้าใจ ดังนั้นเมื่อเราเข้าใจมันอย่างถ่องแท้ ความหวาดกลัวย่อมคลี่คลายลงได้...

ทว่าเราจะแน่ใจได้อย่างไรว่า “ปรากฏการณ์” หรือ “ตัวตน”
ที่เรา กำลังพยายามเข้าใจเพื่อเอาชนะความกลัว ทำให้สิ่งที่
ยิ่งรู้ยิ่งน่าหวาดผว หรือกล่าวง่ายๆว่า ไม่รู้อะไรเลยยังสบายใจ
เสียกว่า...

ขอฝากไว้เพียงเท่านี้

กดลอจอ่าน
prism

คำนำผู้แปล

คำสาป/แปดเปื้อน ตีพิมพ์เป็นตอนๆ ในนิตยสารชินโซชะ ตั้งแต่ ค.ศ. 2012 ได้รับเสียงวิจารณ์ดีมาก กระทั่งคว้ารางวัลยามาโมโตะซูโกะโรครั้งที่ 26 ในปีถัดมาได้สำเร็จ ทั้งที่ในปีนั้นมีคู่แข่งนำกลั้วที่เข้าชิงรางวัลอีกท่าน นั่นคือ อาจารย์มินะโตะคานะเอะ

เรื่องราวเริ่มต้นจากการที่นักเขียนคนหนึ่งได้รับจดหมายเล่าประสบการณ์สุดหลอนจากผู้อ่าน ทำให้ “ผู้เขียน” กับ “ผู้อ่าน” ล่มหัวจมท้ายบ้ายหน้าหาดันตอของเหตุการณ์ประหลาดนับแต่นั้น แม้แต่ละเรื่องแต่ละเหตุการณ์ดูไม่คล้ายจะเกี่ยวเนื่องกัน แต่ยิ่งสวาทสาเหตุมากเท่าไร ผู้คนและเรื่องราวก็ยิ่งโยงใยซ้อนทับกันมากขึ้นเท่านั้น

หัวใจหลักของเรื่องคือแนวคิดคติชนวิทยาของญี่ปุ่นโบราณ “สิ่งโสมนม” (穢れ) หรือ “ความไม่บริสุทธิ์” ซึ่งเชื่อว่ามีถิ่นเกิดจากการสัมผัสสิ่งโสมนม โดยเฉพาะสิ่งโสมนมอันเกิดจากความตายที่โหดร้าย

นวนิยายแนวสยองขวัญของญี่ปุ่นหลายเรื่องในปัจจุบันมักเป็นเรื่องราวร่วมสมัย แต่คำสาป/แปดเปื้อนเล่มนี้จะพาผู้อ่านสืบค้นต้นตอไปยังอดีต สูยุคสมัยโชวะ ไทโช และเมจิ เพื่อขุดค้นการตายอันน่าสมเพชเวทนาที่ถูกฝังกลบอยู่ใต้เงามืดของการพัฒนาสังคมสมัยใหม่

ไม่ว่า เสียงคนตายอาจทำให้เราได้สำนึกถึงความ
หวาดหวั่นพรันกลัวที่ถูกเมินเหมยมาตลอด ทั้งที่ควรรับรู้และรู้สึก
มานานแล้ว

สุริยวรุฒิ สิริวัฒนกุล

ปัจฉิมลิขิต อาจารย์ไอนะ พุยมิ
เป็นภรรยาของอาจารย์อายาสิทธิ์ ยุกิตะ

1

จุดเริ่มต้น

ปลาย ค.ศ. 2001 จดหมายฉบับหนึ่งซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมดเดินทางมาถึงมือฉัน

อาชีพของฉันคือนักเขียน เน้นขีดเขียนนวนิยายเป็นส่วนใหญ่ ระยะเวลาที่ผ่านมาฉันเขียนนวนิยายสำหรับผู้ใหญ่ด้วยก็จริง แต่งานเขียนหลักของฉันคือโลดโนเวล¹ บทประพันธ์เล่มแรกๆ เป็นนวนิยายสำหรับเด็กผู้หญิง ครั้งหนึ่งฉันเคยเขียนนวนิยายชุดสยองขวัญซึ่งตีพิมพ์ในรูปแบบเล่มขนาดบุงโกะ² โดยมีกลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นประถมจนถึงมัธยมต้น

นวนิยายชุดขนาดบุงโกะเหล่านี้มีขนบอย่างหนึ่งคือการใส่เนื้อหา “ปัจฉิมลิขิต” ไว้ท้ายเล่ม ซึ่งนับว่าเป็นพื้นที่ทดสอบเหล่านักเขียน เปรียบเสมือนแบบฝึกหัดให้ผู้เขียนพูดคุยกับผู้อ่าน และสร้างความใกล้ชิดสนิทสนมให้มากที่สุด

¹ นิยายสำหรับวัยรุ่น ความยาวเนื้อหาประมาณ 50,000 คำต่อเล่ม

² หนังสือขนาดเล็กที่ออกแบบมาให้มีราคาไม่แพงและประหยัดพื้นที่พกอ่าน ส่วนใหญ่มีขนาด A6

เท่าที่จะทำได้ ทว่าสำหรับฉันแล้ว ฉันใช้พื้นที่นี้เขียนคำขอร้องต่อผู้อ่านว่า หากพวกเขาจะรู้อะไรน่ากลัวมา ก็ขอให้เขียนมาบอกเล่าเรื่องราวเหล่านั้นให้ฟังด้วย – นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อประมาณสี่สิบปีก่อน

นวนิยายชุดที่ฉันเขียนเมื่อตอนนั้นห่างหายจากชั้นวางในร้านหนังสือไปนานโขแล้ว ก่อนจะลาแสง ฉันมีโอกาสร้องขอสำนักพิมพ์ให้ลบเนื้อหาส่วน “ปัจฉิมลิขิต” ที่น่ากลัวน้อยลงเรื่อยๆ ออก ฉะนั้นเล่มใดที่มีเนื้อหาส่วน “ปัจฉิมลิขิต” ติดมาด้วยจึงเป็นฉบับตีพิมพ์รุ่นเก่า อย่างไรก็ตามก็ดี ยังมีคนเขียนจดหมายมาบอกเล่าเรื่องราวให้ฉันฟังเป็นครั้งคราว เพื่อตอบสนองคำแหว่งของฉันเมื่อครั้งกระโน้น

จดหมายที่ฉันเพิ่งได้รับเมื่อครู่ก็ด้วยเหตุเดียวกัน ผู้อ่านที่ซื้อนวนิยายชุดนี้จากร้านหนังสือมือสองได้เขียนมาบอกเล่าเหตุการณ์ประหลาดซึ่งตนเคยประสบมา

เจ้าของจดหมายเป็นผู้หญิงวัย 30 ปี ฉันตั้งชื่อให้เธอว่า คุณคุโบะ เธอทำงานเป็นนักเขียนที่บริษัทโปรดักชันบรรณาธิการ³ ในกรุงโตเกียว ตอนนั้นเธอเพิ่งย้ายเข้าไปอยู่ที่แมนชั่นให้เช่าซึ่งตั้งอยู่เขตชานเมือง

คุณคุโบะเล่าว่า เธอรู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างอยู่ในห้อง

คุณคุโบะย้ายเข้าไปอาศัยที่อยู่อันใหม่เมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2001 กว่าจะมีเวลาเก็บกวาดห้องและเริ่มคุ้นเคยกับชีวิตใหม่

³ บริษัทที่รับวางแผน แก้ไข และผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ในนามผู้ว่าจ้าง

ก็ล่องเข้าเดือนธันวาคมไปแล้ว ช่วงนี้เป็นช่วงที่เธอเอางานกลับมา
ทำที่บ้านอย่างสบายใจ ดังนั้นเธอจึงค่อนข้างมั่นใจว่าช่วงเวลา
ดังกล่าวคือครั้งแรกที่ได้ยินเสียง

ส่วนใหญ่แล้ว กว่าเธอจะสะสมงานที่หอบเอามาทำที่บ้าน
เสร็จก็ไปปิกนิกดิน วันนั้นเธอกำลังนั่งเขียนต้นฉบับอยู่ที่โต๊ะ
ทำงานในห้องนั่งเล่นเหมือนอย่างเคย สายตาจดจ่อกับหน้าจอ
คอมพิวเตอร์พลางเรียบเรียงต้นฉบับจากการถอดเทปเพื่อใช้เป็น
บทความสำหรับตีพิมพ์ ตอนนั้นเองจู่ๆ ก็มีเสียงแผ่วเบาดังแกรก
จากด้านหลัง

เสียงคล้ายอะไรบางอย่างเสียดสีกับพื้นผิวซากของเสื้อ
หาคามิ

คุณคุโระหันกลับไปมอง ด้านหลังเธอเป็นห้องสไตรล์ญี่ปุ่น
ซึ่งใช้เป็นห้องนอน มีประตูบานเลื่อนไม้สองบานแบ่งกันพื้นที่
ใช้สอย แต่มักเปิดทิ้งไว้ตลอด ตอนนั้นเธอกำลังนั่งในท่าหันหลัง
ให้ประตูบานเลื่อนซึ่งเป็นทางเข้าห้องนอนพอดี

เสียงอะไรกัน เธอชะเง้อเข้าไปในห้องนอนขณะยังนั่งอยู่
บนเก้าอี้ แต่ไม่มีสิ่งใดที่น่าจะเป็นต้นตอของเสียง คิดไปเอง
กระมัง เมื่อเธอหันหน้ากลับเข้าหาโต๊ะแล้วลงมือทำงานอีกครั้ง
ไม่นานเสียงเดิมก็ดังขึ้นอีกหน

เสียงนั้นเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและแผ่วเบา สิ่งแรกที่
คุณคุโระนึกถึงคือ ภาพผู้คนในยุคก่อนที่ใช้ไม้กวาดทำความสะอาด
สะอาดบ้าน มันราวกับเสียงไม้กวาดกวาดเสื้อหาคามิผะแผ่ว
หรือไม่ก็เสียงคล้ายคนใช้ผ้ามือถูผิวเสื้อหาคามิเร็วๆ

ทว่าคุณคุโระอาศัยอยู่ในแมนชั่นเพียงลำพัง ไม่มีใคร

อยู่ในห้องสไลด์ญี่ปุ่นด้านหลังเธอ จึงไม่มีเหตุผลที่จะเกิดเสียง
อย่างนั้นได้ ไม่ว่าจะหันหน้ากลับไปมองกี่ครั้ง ก็ยังฟังไม่ออก
ว่าเป็นเสียงอะไรกันแน่ สิ่งเดียวที่แน่ใจคือ มันดังมาจากห้อง
สไลด์ญี่ปุ่น

แม้จะรู้สึกแปลก แต่เธอไม่ได้เก็บเรื่องนี้มาคิดมาก
คุณคุโบะตระหนักดีว่าเสียงต่างๆ นานาเกิดขึ้นภายในบ้านได้
อยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอาศัยอยู่ในอาคารที่มีห้องชุด
จำนวนหลายห้อง เสียงจากห้องอื่นๆ ย่อมมีโอกาสดังมาถึง
ห้องเธอ

ทว่านับแต่นั้นทุกครั้งที่เธอนั่งทำงานในห้องนั่งเล่นก็มักจะ
ได้ยินเสียงเดิมซ้ำๆ พอหันหน้ากลับไปมอง ก็ไม่เห็นสิ่งใด
ที่น่าจะเป็นแหล่งกำเนิดเสียงได้ เมื่อเพ่งสายตาจับจ้อง เสียงนั้น
จะเงียบกริบทันที แต่พอเธอนั่งหันหลังให้ห้องสไลด์ญี่ปุ่น
และจดจ่อกับงาน กลับบังเกิดเสียงแกรกรากดังขึ้นเบาๆ
เมื่อใดก็ตามที่คุณคุโบะตัดสินใจไม่หันไปมองและเงี่ยหูฟัง
เพียงอย่างเดียว จะได้ยินเสียงจากจุดเดียวกันนั้นเคลื่อนจาก
ขวาไปซ้ายและซ้ายไปขวาอย่างเชื่องช้า ประหนึ่งวัตถุบางอย่าง
กำลังคืบคลานไปมาอยู่บนเสื่อทาตามิ

“ฉันรู้สึกเหมือนใครบางคนกำลังแอบทำความสะอาดพื้น
โดยไม่ให้ใครสังเกตเห็นค่ะ” คุณคุโบะกล่าว

เสียงดังแผ่วเบา จังหวะเนิบนาบ คล้ายมีคนกำลัง
จับไม้กวาดปัดเสื่อทาตามิอย่างไม่ใส่ใจ มิหนำซ้ำยังคอยทำ
ความสะอาดอยู่บริเวณเดิม ไม่ยอมขยับเขยื้อนไปไหน

ใครบางคนผู้ไม่น่าอยู่ตรงนั้นได้ กำลังขยับไม้กวาดอย่าง

ไร้เรี่ยวแรงในห้องสโตร์ญี่ปุ่นที่มีดสนิท - เมื่อภาพดั่งว่าผุดขึ้นมา
ในห้วงความคิด เธอก็ขมลุกชู

ไม่มีทางเป็นอย่างนั้นหรอก ต้องมีตัวการบางอย่างก่อให้เกิดเสียงแน่ๆ คุณคุโระลองค้นทั่วทั้งห้อง แต่ก็หาไม่เจอ ไม่มีอะไรที่น่าจะทำให้เกิดเสียงดังว่าได้ เพื่อให้แน่ใจ เธอลองเดินสอดสายสายตาตั้งแต่ห้องนั่งเล่นจนถึงห้องครัว แม้แต่ห้องล้างหน้ากับห้องอาบน้ำก็ไม่เว้น ทว่าไม่มีสิ่งใดที่ดูให้กำเนิดเสียงคล้าย “เสียงกวาดเสื่อหาตามิ” ดังกล่าว เธอไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าเหตุใดเวลาใช้สายตาจับจ้องถึงไม่ได้ยินเสียง นั่นทำให้เธอสงสัยว่านี่คือเสียงจากสิ่งผิดปกติบางอย่าง

คุณคุโระลองเปิดไฟห้องนอนทิ้งไว้เพื่อทดสอบ เมื่อทำเช่นนั้น แม้เธอกำลังทำงานอยู่ ภาพห้องญี่ปุ่นด้านหลังก็จะสะท้อนให้เห็นบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ ใจหวังว่าเมื่อใดก็ตามที่เสียงดังขึ้น เธออาจมองเห็นบางอย่างจากหน้าจอได้ ทว่ามีแต่ความเงิบงันทุกครั้งที่เธอจ้องภาพสะท้อนบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ อีกทั้งเมื่อเคลื่อนตาไปมองหน้าจอทันทีที่เกิดเสียงดังขึ้น เสียงนั้นก็พลันหยุดชะงัก

เสียงนั้นเบามาก ระดับที่ถ้าเปิดเพลงคลอ ก็จะถูกกลืนจนแยกไม่ออก เธอพยายามไม่สนใจและคิดว่าเป็นเพียงเสียงทั่วไป แต่พอเกิดความเงิบช่วงสั้นๆ ระหว่างเปลี่ยนเพลงที่ไร คุณคุโระกลับรู้สึกพะวงจนทนไม่ได้ ต้องเผลอเงี่ยหูฟังเสียอย่างนั้น

ไม่ว่าจะฟังสักกี่ครั้ง สิ่งที่ได้ยินคือเสียงกวาด ไม่ก็อาจเป็นเสียงเซ็ดถู ลูบ เดินลากเท้า หรือสิ่งของโดนลากบนเสื่อหาตามิ หากมองว่าเป็นเสียงเดินลากเท้า จังหวะของเสียงก็ถือว่า

ห่างทีเดียว และจังหวะยังคงที่ ฟังดูไม่เหมือนคนกำลังเซ็ดถู หรือถูบเลื้อยหาตามิแต่อย่างใด คล้ายเสียงเครื่องจักรเคลื่อนที่ไปมากกว่า

- ที่แน่ๆ ผัสสะบอกเธอว่ามีใครสักคนกำลังใช้ไม้กวาด บัดไปมาอย่างอ่อนแรง

อาจเป็นผู้หญิงที่กำลังเบือชีวิตแสนกลวงเปล่า แม้ร่างกาย จะทำความสะอาดอยู่ในห้องมืดมืด แต่หัวใจไม่ได้อยู่ตรงนั้น เพียงขยับไม้กวาดไปมาดุจเครื่องกล เหมือนมีสิ่งอื่นครอบงำ ความคิดของเธอ

“หลังจากภาพที่ว่าผุดเข้ามาในความคิด ฉันก็สลัดมันให้ หลุดจากสมองไม่ได้เลยอะ” ฉันรู้สึกเหมือนเห็นคุณคุโบะยิ้มขึ้น “คงเพราะฉันจินตนาการว่า คนคนนั้นยังใช้ไม้กวาดทำความสะอาด ในยุคสมัยนี้ ไม่ว่ายังงั้นก็ได้แล้วว่าเป็นผู้หญิงวัยกลางคน ผู้เหน็ดเหนื่อยกับชีวิต กำลังโง้งโค้งขยับไม้กวาดเพียงเท่านั้น”

เธอคนนั้นไม่เคยเปลี่ยนสถานที่ที่ปิดกวาด ยังคงใช้ ไม้กวาดทำความสะอาดจุดเดิมมาตลอด ทำให้คุณคุโบะรู้สึกว่า หญิงปริศนาผู้นี้อาจป่วยด้วยโรคบางอย่าง

“เรื่องมีเท่านี้ล่ะ” คุณคุโบะเอ่ย “เหมือนฉันแค่จินตนาการไป เรือยเปื้อย แล้วขนลุกไปเองคนเดียว”

ทั้งที่ตระหนักถึงเรื่องนี้ดี แต่ความสงสัยกลับยังติดค้าง ในหัวใจ เธอจึงลองถ่ายรูปห้องสโตร์ญี่ปุ่นดู ผลที่ได้คือ มืดวแสงกระจิดริดสองจุดปรากฏบนรูปถ่ายใบหนึ่ง หรือี่จะเป็น วัตถุทรงกลมตามข่าวลือ ว่ากันว่าวัตถุทรงกลมหรือออร์บเป็น

พลังงานทางจิตวิญญาณหรือดวงวิญญาณที่ปรากฏในรูปแบบของดวงแสง หากเป็นจริงตามข่าวลือ หมายความว่ามီးะโรบางอย่างอยู่ในห้องสไลด์ญี่ปุ่นอย่างนั้นหรือ

คุณคุโบะแนวรูปถ่ายห้องนอนมาพร้อมจดหมาย ภายในห้องมีเตียงเตี้ย ชั้นวางของขนาดเล็กตั้งอยู่ข้างหัวเตียง คงใช้แทนโต๊ะข้างเตียง ท่ามกลางความมืดเหนือเตียงและชั้นวางของปรากฏดวงแสงทรงกลมขาวโพลนลอยอยู่สองดวง ขนาดเล็กและใหญ่ ดวงเล็กมีสีขาวแจ่มชัด ส่วนสีของดวงใหญ่ค่อนข้างเลือนราง

หลังพิจารณาสภาพห้องจากรูปถ่าย คุณคุโบะคงถ่ายรูปนี้ตอนกลางคืนโดยใช้แฟลช เช่นนั้นดวงแสงทรงกลมที่ปรากฏอาจเป็นเพียงละอองฝุ่นภายในบ้านที่สะท้อนแสงแฟลช ไม่ใช่สิ่งผิดปกติแต่อย่างใด โดยทั่วไปแล้ว วัตถุทรงกลมที่เรียกว่าออร์บมักเกิดจากฝุ่นและหยดน้ำ - ฉันตอบจดหมายไปเช่นนั้น พร้อมเขียนคำขอบคุณ

จริงอยู่ที่ฉันชอบเขียนนวนิยายสยองขวัญ แต่ฉันไม่มีสิ่งที่ผู้คนเรียกกันว่า“สัมผัสที่หก” ทั้งยังไม่เคยเห็นและไม่เคยสัมผัสสิ่งเหนือธรรมชาติ มีหน้าซำยังกังขาการมีอยู่ของภูตผีและปรากฏการณ์ทางวิญญาณด้วย ฉันไม่ได้ไม่เชื่อประสบการณ์ของคุณคุโบะ อย่างไรก็ดี ก่อนจะเชื่อหมดใจ ฉันก็อยากแสวงหาคำอธิบายที่สมเหตุสมผลก่อน

ฉันเป็นกังวลว่าคุณคุโบะอาจขุนเคื่องที่ฉันชี้แนะไปในเชิงวิทยาศาสตร์ แต่เธอคงไม่ได้ใส่ใจแต่อย่างใด เพราะจากนั้นไม่นานก็มีจดหมายตอบกลับมาหาฉันว่า “อ้อ เป็นอย่างนี้เองสินะคะ”

เพราะคำตอบของฉัน คุณคุโบะจึงไม่ย้ายออก แม้น้ำเสียงในข้อความจะแฝงความรำเริง แต่เสียงที่เธอได้ยินยังคงดังต่อเนื่อง ไม่แปรเปลี่ยน เธอค่อยๆ เคยชินกับมัน กระทั่งไม่รู้สึกรังเกียจ แต่บางครั้งคุณคุโบะก็อดตั้งคำถามขึ้นมาอีกครั้งไม่ได้ว่า “เสียงอะไรกันนะ” บางเวลาก็รู้สึกกระสับกระส่าย

การแว่วเสียงเคลื่อนที่ไปมาหมายความว่าระดับความดังของเสียงนั้นคงที่ตลอดอย่างนั้นหรือ บางทีมันอาจเป็นเสียงพัดลมระบายอากาศที่มีระดับเสียงแตกต่างกันไปตามแรงลม หลังเกริ่นเรื่องราวลึกลับเพเธอแล้ว ฉันจึงตอบกลับเธอไปเช่นนั้น “ถึงปิดพัดลมระบายอากาศ แต่ฉันก็ยังได้ยินเสียงนั้นอยู่เหมือนเดิมค่ะ” คุณคุโบะเขียนตอบ “ฉันแน่ใจเพราะพิสูจน์ดูแล้ว”

ดูเหมือนว่าคุณคุโบะได้ลองพิสูจน์สมมติฐานว่าพัดลมระบายอากาศในห้องเป็นสาเหตุของ “เสียงที่ว่า” หรือไม่ โดยการเปิดและปิดแบบต่างๆ ในฐานะนักเขียนอาชีพ เนื้อหาการพิสูจน์สมมติฐานของคุณคุโบะช่างน่าสนใจอย่างยิ่ง

นับแต่นั้นทุกครั้งที่คุคุโบะนึกขึ้นได้ ก็ส่งบันทึกการทดลองเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับการหาต้นตอ “เสียงที่ว่า” มาให้ เช่น ถ้านั่งอ่านหนังสือโดยหันหน้าเข้าหาห้องนอน เสียงนั้นจะดังขึ้นหรือเปล่า หากปิดประตูบานเลื่อนไม้ จะยังได้ยินเสียงที่ว่าอยู่ไหม ถ้าตัดวงจรไฟฟ้าโดยการโยกสะพานไฟลงจะเป็นอย่างไร เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม คุณคุโบะไม่ได้คิดว่าเสียงนี้เป็นเรื่องสำคัญเท่าไรนัก โดยทั่วไปแล้ว เนื้อหาที่พวกเราพูดคุยโต้ตอบกัน

ผ่านทางจดหมาย (ภายหลังเป็นอีเมล) ส่วนใหญ่เป็นเรื่องไร้สาระเกี่ยวกับภาพยนตร์สยองขวัญ ฉะนั้นตอนที่คุณคุโบะนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นได้ เธอก็จะลงมือพิสูจน์สมมติฐานเล็กๆ น้อยๆ เพื่อใช้เป็นหัวข้อบทสนทนาที่เท่านั้น

แต่เหตุการณ์กลับตาลปัตร

ช่วงฤดูใบไม้ผลิ ค.ศ. 2002 ฉันได้รับอีเมลจากคุณคุโบะ หัวเรื่องคือ “นี่คืออะไร”

คุณคุโบะทำงานที่บ้านเหมือนเซนเคย ตกตึกเสียงเดิมดังขึ้นอีกครั้งจากด้านหลัง “เอาอีกแล้วเธอ” เธอคิดแล้วตัดสินใจทำงานต่อ ตั้งใจไม่หันหน้ากลับไปมอง จากนั้นเสียงบางอย่างเสียดสีกับเสื่อทาทามิจากขวาไปซ้ายก็ดังขึ้นอย่างต่อเนื่องอยู่ด้านหลัง เธอลองเพ่งหน้าจอคอมพิวเตอร์ ดูว่ามีอะไรสะท้อนให้เห็นบ้างหรือเปล่า ทว่าห้องนอนมีดสนิทจนมองไม่เห็นสิ่งใด เสียงเสียดสีอย่างรวดเร็วเกิดขึ้นทางขวาก่อนเงียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นเสียงเสียดสีก็ดังขึ้นทางซ้ายแล้วเงียบไป วนเวียนไปเช่นนี้ประหนึ่งเป็นกิจวัตร เธอนั่งฟังเสียงอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนลองหันกลับไปมองอย่างกะทันหัน จังหวะที่เธอหันหน้า เสียงนั้นพลันเงียบไป แต่เสียงวินาทีก่อนหน้านี้ คุณคุโบะทันเห็นบางสิ่ง คืบคลานอยู่บนพื้นห้องนอน

“ฉันเห็นเป็นผืนผ้าแบนราบ...ยังคิดอยู่เลยว่าคล้ายโอบี⁴ ของชุดกิโมโนคะ”

⁴ ผ้าคาดเอว ใช้กับชุดกิโมโนหรือชุดยูกาตะ

ห้องนอนไร้แสงสว่าง ไฟจากห้องนั่งเล่นส่องเข้าไปกระทบ
เสื้อผ้าตามิบริเวณปากประตูห้องนอน บางสิ่งที่ดูคล้ายผืนผ้า
ราบเรียบกำลังเสียดสีพื้นผิวเสื้อผ้าตามิอยู่ในความมืด คุณคุโบะ
คล้ายว่าเห็นเนื้อผ้าสีขาวโพลนผืนนั้นปักลวดลายละเอียดลออ
ด้วยดินเงินหรือทองคำขาว

วัตถุที่เป็นแหล่งกำเนิดเสียงด้านหลังเธอมาตลอดคือ
บางสิ่งที่ดูเหมือนโอบิอย่างนั้นหรือ หากเป็นโอบิจริง นั้น
หมายความว่าต้องมีใครบางคนถ่มน้ำไปบนผิวเสื้อผ้าตามิ
ทว่าเมื่อพิจารณาจากเสียงที่ได้ยินจนถึงก่อนหน้านี้ ไม่น่ามีใคร
มาทำเสียงนั้นแล้วรีบวิ่งหนีไป เพราะไม่มีวีแววของใครสักคน
ทั้งยังไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าหรือเสียงเสียดสีของเนื้อผ้า เสียงนั้น
ฟังดูเหมือนกระทำโดยเครื่องจักรมากกว่า เธอจินตนาการถึง
ภาพโอบิห้อยลงมา แกว่งซ้ายทีขวาที

-ท่ามกลางความมืดมิด โอบิแกว่งไกวเชื่องช้าอยู่กลาง
อากาศ ชายผ้าลู่ไปบนเสื้อผ้าตามิ

แม้คุณคุโบะจะยังเอือมเขินเช่นเคยและบอกว่าเธออาจจะตาฟาด
ไปเองก็ได้ ทว่านับแต่นั้นอาการขนลุกขนชันก็หวนกลับมาอีกครั้ง
เธอกล่าวว่า ไม่ว่าจะได้ยินเสียงอะไรก็ตาม เธอจะไม่หันหน้า
กลับไปมองเด็ดขาด คุณคุโบะตัดสินใจปิดประตูบานเลื่อนไม้
ของห้องนอนไว้ตลอดเวลา เพราะไม่อยากเจออะไรแปลกๆ
เข้าอีก พอปิดห้องนอนแล้ว จากนั้นมาเธอก็ไม่อยากเปิดประตู
เข้าห้องไปหลับนอนบนเตียงอีก “ระยะหลังมานี้ ฉันปฏิเสธนอน
ในห้องนั่งเล่นค่ะ” คุณคุโบะเขียนทิ้งท้ายไว้ในอีเมล

ท้ายที่สุดคุณคุโบะก็เปลี่ยนมาใช้ชีวิตโดยย้ายเตียงออกมาไว้ที่ห้องนั่งเล่น และใช้ห้องนอนเป็นห้องเก็บของแทน ถ้าปิดประตูบานเลื่อนไม้ซึ่งใช้แบ่งกันพื้นที่ เธอก็จะไม่ได้ยินเสียงนั้น อย่างน้อยการทำแบบนี้ก็ช่วยให้คุณคุโบะใช้ชีวิตต่อไปได้ บางครั้งเวลาเพื่อนมาหา เธอก็จะให้เพื่อนเข้าไปนอนในห้องนอน ทว่ากระทั่งตอนนี้ยังไม่มีเพื่อนคนไหนของเธอประสบเหตุการณ์ประหลาด

ขณะที่ไล่สายตาอ่านรายงานสถานการณ์ของคุณคุโบะ ฉันรู้สึกตึงใจบางอย่าง คล้ายเกิดอาการเดสมา-วูร์⁵ ขึ้นมา แม้เรื่องราวเช่นนี้อาจมีให้เห็นอยู่ทั่วไป แต่เรื่องที่ว่ามီးอะไรบางอย่างห้อยอยู่กลางอากาศ แกว่งไกว และส่งเสียง ฉันต้องเคยอ่านหรือได้ยินจากที่ไหนสักแห่งแน่ๆ ฉันลองค้นหนังสือเรื่องลึกลับที่เกิดขึ้นจริงเพื่อหาว่ามันคืออะไร และเจอหลายเรื่องที่คล้ายเรื่องราวของคุณคุโบะ แต่ไม่มีเรื่องไหนที่เหมือนเรื่องของเธอเป๊ะๆ

เคยเห็นหรือเคยได้ยินเรื่องนี้จากที่ไหนกันแน่ะ - คำถามนี้ติดอยู่ในใจฉันมาตลอด

ตอนคุณคุโบะตัดสินใจใช้ห้องนอนเป็นห้องเก็บของ ช่วงนั้นฉันก็เริ่มคิดอยากย้ายบ้านขึ้นมา แต่กว่าจะได้ย้ายจริงดูท่าจะต้องใช้เวลาอีกสักปีสองปี ก่อนอื่นฉันอยากจัดสัมภาระส่วนตัวให้เป็นระเบียบเรียบร้อย เนื่องจากฉันมีหนังสือและ

⁵ ความรู้สึกคุ้นเคยต่อเหตุการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ ทั้งที่เพิ่งประสบเป็นครั้งแรก

เอกสารจำนวนมาก หากไม่เริ่มทยอยจัดการทีละเล็กทีละน้อย ก็จะไม่รู้ว่าควรเตรียมพื้นที่ในบ้านใหม่ไว้เยอะขนาดไหน

ทุกครั้งที่ฉันนึกขึ้นได้ว่าควรจัดการข้าวของ ก็มักต้องเผชิญสิ่งกระดาดะลูกฟูกหลายใบ ทุกหลังล้วนเต็มไปด้วยเรื่องผีที่ผู้อ่านเช่นเดียวกับคุณคุโบะส่งมาให้ตลอดหลายปี ฉันไม่เคยคิดถึงจุดหมายพวกนี้สักฉบับและตั้งใจจะไปยังบ้านใหม่ด้วย แต่การเก็บจุดหมายของผู้อ่านไว้ในลังเช่นนี้ ไม่ต่างอะไรจากการสะสมของในโกดัง จำเป็นต้องมีการจัดระเบียบสักครั้ง

ฉันคิดเช่นนั้นขณะเริ่มลงมือแยกประเภทจุดหมายในลัง เพื่อเตรียมขนย้าย ฉันดึงกระดาษจุดหมายออกจากทุกซอง เปิดปากซองทิ้งไว้ แล้วติดกระดาษจุดหมายไว้กับซอง นอกจากนี้ ฉันทำเครื่องหมายไว้บนซองจุดหมายแต่ละซองเพื่อระบุว่าเนื้อหาของแต่ละฉบับเกี่ยวกับอะไร

“เรื่องผี” ที่ผู้อ่านส่งมามีหลายประเภท บางฉบับเป็นการถ่ายทอดจากประสบการณ์ส่วนตัวหรือของคนใกล้ตัว บางฉบับเป็นเพียงตำนานท้องถิ่นที่ได้ยินมาจากเพื่อนของเพื่อน อีกทอดหนึ่ง บางฉบับเป็นบทความเกี่ยวกับ “คุณฮานาโกะ”⁶ และเรื่องราวสุดหลอนทั้งเจ็ดในโรงเรียน บางฉบับเล่าถึงเรื่องราวที่ได้ดูจากโทรทัศน์หรือได้ฟังจากวิทยุ – มีหลายเรื่อง ที่อ่านแล้วชวนขนลุกไม่น้อย เช่น พิธีไล่ผีที่ตัวผู้เล่าเอง

⁶ ตำนานท้องถิ่นญี่ปุ่น กล่าวถึงดวงวิญญาณของเด็กหญิงที่สิงอยู่ตามห้องน้ำโรงเรียน ถ้าเรียกขานแล้วเธอจะปรากฏตัว

เป็นผู้ดำเนินพิธี หรือเรื่องที่มีดวงวิญญาณกล่าวอ้างถึงความลับของโลกให้แก่ผู้เล่า เป็นต้น

ขณะแยกประเภทจดหมายโดยดูเครื่องหมายบนแต่ละซอง ฉันก็อุทานในใจว่า โอ๊ะ จดหมายฉบับหนึ่งจากผู้อ่านที่ส่งมาถึงฉันเมื่อไม่กี่ปีก่อน มาจากที่อยู่เดียวกับคุณคุโบะ ฉบับนี้จำหน้าซองโดยเขียนหมายเลขห้องต่อจากเลขเซตย่อย⁷ ไม่ได้ระบุชื่อแมนชั่นไว้ หมายเลขห้องก็เป็น 401 ไม่ใช่ 204 ที่คุโบะอาศัยอยู่ แต่ข้อมูลอย่างอื่นตรงกันทุกประการ

ฉันสมมติให้เจ้าของจดหมายฉบับนี้ชื่อว่า คุณยาชิมะ

คุณยาชิมะอายุสี่สิบปลาย ๆ เป็นคุณแม่ลูกอ่อน เธอย้ายเข้ามาอาศัยในแมนชั่นปัจจุบันเมื่อประมาณครึ่งปีก่อน นับแต่วันย้ายเข้ามาอยู่ ลูกสาวอายุสองขวบของเธอก็เริ่มมีพฤติกรรมประหลาด มักนั่งเหม่อ พอถามว่าลูกดูอะไรอยู่ เด็กน้อยก็ตอบด้วยคำตอบชวนสับสนว่า “ชิงช้า” เมื่อปะติดปะต่อคำพูดของเด็ก – คำศัพท์เป็นคำ ๆ ที่ยังไม่เป็นรูปประโยคดี ก็พอจะเดาได้ว่าลูกสาวมองเห็นบางอย่างกว้างไกลไปมาอยู่กลางอากาศ คุณยาชิมะยังเล่าอีกว่า บางครั้งก็ได้ยินเสียงคล้ายอะไรบางอย่างครูดกับพื้น ซึ่งเธอไม่แน่ใจว่าต้นเสียงมาจากสิ่งใด

⁷ การเขียนชื่อและที่อยู่หน้าซองจดหมายของญี่ปุ่นเริ่มจากรหัสไปรษณีย์ซึ่งอยู่บนสุด ตามด้วยจังหวัด เมือง เขต แขวง ชื่ออาคาร และหมายเลขห้อง

ต้นเหตุของอาการเดสมา-วูร์คงมาจากเรื่องนี้

สิ่งที่คุณคุโบะและคุณยาซิมะต่างกำลังเผชิญอยู่อาจมีต้นตอมาจากสิ่งเดียวกัน แต่หากเป็นเช่นนั้นจริง เหตุใดหมายเลขห้องถึงต่างกัน

จดหมายคุณยาซิมะประทับตราไปรษณีย์เมื่อเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1999

ส่วนนั้นเขียนอีเมลหาคุณคุโบะในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 2002

“มีคนที่ชื่อว่าคุณยาซิมะอาศัยอยู่ที่ห้อง 401 หรือเปล่าคะ”

ทดลองอ่าน

2

ศตวรรษนี้

1

ห้อง 204 โอokayะแมนชั่น

ชื่อ ของแมนชั่นที่คุณคุโบะอยู่อาศัยไม่ทราบว่าเป็นภาษาอะไร แต่ฟังดูซับซ้อน คงตั้งตามกระแสนิยมในปัจจุบัน นั่นจึงขอเรียกว่า โอokayะแมนชั่น เพื่อให้จดจำง่าย โดยคุณคุโบะเลือกห้องนี้ผ่านนายหน้าของบริษัทอสังหาริมทรัพย์

เธอทำงานที่บริษัทโปรดักชันบรรณาธิการในกรุงโตเกียว สิ่งพิมพ์ที่บริษัทผลิตเป็นส่วนใหญ่ได้แก่จดหมายข่าวภายในบริษัท และนิตยสารประชาสัมพันธ์ เรื่องานของคุณคุโบะคือการลงพื้นที่พร้อมผู้กำกับและช่างภาพเพื่อรวบรวมเนื้อหาบทความ ส่วนผู้กำกับจะเป็นผู้ตัดสินใจเนื้อหาของสิ่งที่จะเขียน และดูว่าจะเก็บข้อมูลสำหรับเนื้อหานั้นๆอย่างไร จากนั้นก็จะนัดหมายประชุมเตรียมงาน เก็บข้อมูล และสัมภาษณ์จริง โดยมีคุณคุโบะร่วมลงพื้นที่ด้วย เธอเป็นคนจิตใจดี บันทึกรายละเอียด และเขียนบทความ ทำให้เวลาทำงานของเธอไม่ตายตัว หลายครั้ง

ที่คุณคุโบะต้องตรงดิ่งไปยังสถานที่นัดหมาย พอลงพื้นที่เสร็จแล้วก็ตรงกลับบ้านเลย ไม่แปลกที่ต้องหอบเอางานมาทำที่บ้านอยู่บ่อยครั้ง

ก่อนย้ายมาอยู่โอคายะแมนชั่น คุณคุโบะเคยอาศัยอยู่ในแมนชั่นใจกลางเมืองซึ่งไกลที่ทำงาน แต่เมื่อเคยชินกับงานก็รู้สึกว่าไม่จำเป็นต้องพักอยู่ใจกลางเมืองที่มีค่าเช่าห้องสูงลิบลัวอีกต่อไป หากเดินทางสะดวก จะอยู่อาศัยห่างออกไปเล็กน้อยก็ไม่เป็นไร เนื่องจากบริษัทโปรดักชันเซ็นสัญญากับองค์กรปริมาณงานจึงไม่ล้นหลามจนต้องวิ่งรอกจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งอยู่แล้ว ยิ่งภาวะเศรษฐกิจถดถอย จำนวนงานที่ได้ก็ยังมีแนวโน้มลดลง รายได้ของเธอซึ่งเป็นระบบค่าตอบแทนตามจำนวนผลงานจึงน้อยลงตามไปด้วย ไม่แปลกเลยหากคุคุโบะจะต้องการลดค่าที่พักสักเล็กน้อย ประจวบกับจังหวะนั้นเธออยากเปลี่ยนแปลงตัวเองพอดี จึงตัดสินใจหาที่พักแห่งใหม่

ใช้ว่าเธอปรารถนาอยากอยู่ที่นี่มากกว่าที่อื่นๆ หลังช้อนิตยสารรวบรวมข้อมูลที่อยู่อาศัยปล่อยเช่าจากร้านสะดวกซื้อ ก็เลือกหลาย ๆ ห้องที่ถูกใจไว้ ทว่าเมื่อติดต่อบริษัทอสังหาริมทรัพย์ แจ้งข้อมูลที่อยู่อาศัยที่ถูกใจที่สุด ปรากฏว่าห้องเช่าแห่งนั้นมีผู้จองแล้ว – เรื่องเช่นนี้มีให้เห็นดาษดื่น นายหน้าบริษัทอสังหาริมทรัพย์แนะนำให้คุคุโบะเข้าไปดูห้องแบบแปลนเดียวกัน ในแมนชั่นเดียวกัน แต่ห้องอยู่ต่ำกว่าห้องที่อยากได้ลงไปสองชั้นแทน คุคุโบะจึงเข้าไปดูห้องดังกล่าวในวันหยุด

“ค่าเช่าห้องที่อยู่ถัดลงไปสองชั้นถูกกว่านิดหน่อยค่ะ” คุคุโบะเล่า “แต่ไม่ค่อยโดนแดดเท่าไร เพราะตึกข้างๆ บังวิว”

ห้องที่เธออยู่ก่อนหน้านี้ก็ไม่ค่อยโดนแสงอาทิตย์เช่นกัน นอกจากนี้ ถึงเปิดหน้าต่างทิ้งไว้ก็ไม่มีลมโกรกด้วยซ้ำ มีแต่เสียงรบกวนภายนอกแทน เธอเคยให้น้ำหนักเรื่องค่าเช่าและระยะเวลาเดินทางไปทำงานเป็นหลัก เพราะมีแนวคิดที่บ้านก็แค่สถานที่ไว้ซุกหัวนอน ตอนมองหาที่พักใหม่รอบนี้ คุณคุโบะจึงอยากได้บ้านแบบที่จะใช้ชีวิตได้อย่างผ่อนคลาย สภาพแวดล้อมเงียบสงบเอื้อให้ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

“พอบอกนายหน้าบริษัทอสังหาริมทรัพย์ไปแบบนี้ เขาก็แนะนำที่พักอื่นๆ อีกหลายห้องให้ฉันพิจารณา หนึ่งในนั้นคือแมนชั่นที่ฉันอยู่ตอนนี้ละ”

แมนชั่นที่ว่า - โอokayะแมนชั่นตั้งอยู่ในย่านที่อยู่อาศัยซึ่งเห็นได้ชัดตามพื้นที่ชานเมืองของโตเกียว หน้าสถานีรถไฟมีย่านการค้าคึกคัก ทั้งยังมีศูนย์การค้าขนาดใหญ่เปิดให้บริการ ถัดจากนั้นไปเล็กน้อยเป็นหมู่บ้านจัดสรรสำหรับแหล่งที่อยู่อาศัยความสูงปานกลางและต่ำ กระจายตัวเป็นวงกว้างบนพื้นที่ราบ โอokayะแมนชั่นห่างจากสถานีเพียงสิบห้า นาทีด้วยการเดิน ตั้งอยู่ใกล้ถนนสายหลักในย่านที่อยู่อาศัยเงียบสงบ อาคารคอนกรีตเสริมเหล็กขนาดเล็กแห่งนี้อายุแปดปี มีทั้งหมดสี่ชั้น แต่ละชั้นมีห้าห้อง

ห้องที่ตัวแทนบริษัทอสังหาริมทรัพย์แนะนำให้คุโบะมีขนาด 1 แอลดีเค¹ อยู่ชั้นสองของแมนชั่นดังกล่าว แม้พื้นที่

¹ 1LDK ห้องที่ประกอบด้วย 1 ห้องนอน และมีห้อง L (Living Room ห้องนั่งเล่น) D (Dining Room พื้นที่กินข้าว) และ K (Kitchen ห้องครัว) อย่างละห้อง

ห้องนั่งเล่นขนาดเก้าอี้² คอนข้างคับแคบ แต่มีห้องครัวเล็กๆ พร้อมเคาน์เตอร์แยกเป็นสัดส่วน ยิ่งกว่านั้นยังมีห้องสไลด์ญี่ปุ่นขนาดหกอี้ ห้องอาบน้ำ ห้องล้างหน้า และสุขาในตัวอีกด้วย อาคารหันหน้าไปทางทิศตะวันออก แถมห้องยังอยู่ชั้นสอง จึงพูดได้ไม่เต็มปากว่ามีแดดส่องถึงและทัศนียภาพดี แต่เนื่องจากห้องนั่งเล่นและห้องสไลด์ญี่ปุ่นหันหน้าเข้าหาระเบียง ตอนกลางวันจึงไม่ต้องเปิดไฟ ห้องครัวและห้องล้างหน้าที่หันเข้าหาโถงทางเดินร่วมติดพัดลมระบายอากาศทั้งสองห้อง ทำให้ลมโกรกดี บริเวณโดยรอบมีบ้านเดี่ยวอยู่หลายหลัง บรรยากาศจึงเงียบสงบ แม้ว่าแมนชั่นคุณคุโบะอยู่ไกลจากสถานีเล็กน้อย แต่แค่ขึ้นรถไฟจากสถานีนี้แล้วนั่งต่อไปอีกสองสถานี ก็ถึงสถานีปลายทาง นับว่าเดินทางสะดวกทีเดียว ห้องนี้ต่างจากห้องที่คุณคุโบะหาเจอในนิตยสารรวบรวมข้อมูลที่อยู่อาศัยปลอมๆซะ ทั้งไม่มีประตูล็อกอัตโนมัติ พื้นที่ใช้สอยน้อย แคมเก่ากว่าราวๆ สามปี แต่เดินทางไปไหนมาไหนสะดวกกว่า ค่าเช่าก็ถูกกว่าเช่นกัน

แม้ว่าตอนคุณคุโบะเดินทางไปตรวจสอบสภาพห้องเป็นช่วงที่ผู้เช่าคนก่อนเพิ่งย้ายออก ห้องจึงยังปรับปรุงไม่เสร็จดี แต่ดูแล้วผู้เช่าคนก่อนใช้ห้องอย่างเรียบง่าย แทบไม่หลงเหลือรอยขีดข่วนให้เห็น ยิ่งไปกว่านั้น อาคารหลังนี้ยังดูใหม่กว่าที่คิด เมื่อเทียบกับตอนดูแบบแปลน

² หน่วยวัดขนาดพื้นที่ของห้อง โดย 1 เลื่อ มีขนาดเท่ากับ 1.62 ตารางเมตร

“เดี๋ยวพอพนักงานเข้ามาทำความสะอาด เปลี่ยนกระดาน
บุผนัง และติดบานเลื่อนใหม่หมด คุณก็จะรู้สึกเหมือนเข้ามาอยู่
ห้องเพิ่งสร้างเสร็จเลยครับ” นายหน้าพูด

คุณคุโบะพยักหน้าขณะกวาดตามองรอบห้อง จากนั้น
ทำเป็นเปิดดูตู้เก็บของติดผนังและชั้นวางรองเท้า – กล่าวคือ
เธออยากรู้ว่ามียี่ห้อของจำพวกยี่ห้อหรือเครื่องวางอยู่หรือเปล่า

ไม่มีอะไรน่าสงสัยหรือผิดปกติ ไม่มีแม้กระทั่งความรู้สึก
ผิดแผก ฉันจินตนาการว่าคุณคุโบะคงพูดกลัวหัวเราะ “คงเป็น
จิตพวกชอบเรื่องสยองขวัญนะค่ะ” แม้แต่ตอนคุณคุโบะเข้าพัก
ในโรงแรม ก็มักพลิกด้านหลังของกรอบรูปแขวนผนังเพื่อดูว่า
มีอะไรซุกซ่อนอยู่หรือเปล่า เธอไม่ได้ทำเพราะรู้สึกหวาดกลัว
แต่ออกแนวคาดหวังให้มีบางอย่างเกิดขึ้นเสียมากกว่า

“ใช้ว่าฉันเชื่อเรื่องพวกนี้หรือหะคะ”

คุณคุโบะไม่ปฏิเสธการมีอยู่ของวิญญาณและสิ่งเหนือ
ธรรมชาติ เธอเคยสังสรรค์ถึงกลางร้ายตอนยายเสียชีวิตด้วยซ้ำ
นอกจากนี้ยังมีประสบการณ์พบเห็นเหตุการณ์แปลก ๆ
ขณะเดินทางท่องเที่ยว ทั้งที่เป็นอย่างนั้น เมื่อมีคนถามคุณคุโบะ
ว่า “คุณเชื่อว่าสิ่งลึกลับมีจริงหรือเปล่า” เธอกลับไม่แน่ใจ เพราะ
กลางสังสรรค์อาจเป็นเรื่องบังเอิญ ส่วนเรื่องที่คุณเห็นพนักงาน
เดินเข้าไปในโรงอาบน้ำ แต่พอเข้าไปดูแล้วกลับไม่มีใครอยู่ในนั้น
สักคน คุณคุโบะก็อาจเข้าใจผิดไปเอง

– เรื่องนี้เกิดขึ้นที่แหล่งน้ำพุร้อนแห่งหนึ่ง

ตกดึก ขณะคุณคุโบะกับกลุ่มเพื่อนเดินไปยังโรงอาบน้ำ
ของโรงแรม ทันใดนั้นเธอก็สังเกตเห็นผู้ชายสวมเสื้อคลุม

ฮัปปิ³ กำลังเดินไปตามโถงทางเดินเบื้องหน้า โถงทางเดินกว้างขวาง หอดยาวอยู่ในแสงสลัว ยิ่งไปกว่านั้น ระยะห่างระหว่างเธอกับผู้ชายคนนั้นค่อนข้างไกล จึงไม่เห็นว่าเขาหน้าตาอย่างไร แต่เห็นได้ชัดว่าหลังเสื้อคลุมฮัปปิมีชื่อโรงแรมอยู่ คุณคุโบะจึงมั่นใจว่าเขาเป็นพนักงานของที่นี่ ท่าที่เขาก็ไม่ได้ดูแปลกประหลาดแต่อย่างใด คุณคุโบะจึงคิดคำว่า “มีคนอยู่” เท่านั้น

ผู้ชายคนนั้นเดินหลังค่อมอยู่ข้างหน้าคุณคุโบะกับกลุ่มเพื่อน พอเดินไปถึงหน้าโรงอาบน้ำ เขาก็พลุกหายเข้าไปในบ่อน้ำร้อนฝั่งผู้หญิงทันที เหตุการณ์ที่เห็นดู “เป็นธรรมชาติ” เกินไป จนคุณคุโบะอดสงสัยไม่ได้ว่า ถึงเวลาพนักงานมาปิดโรงอาบน้ำแล้วอย่างนั้นหรือ ทั้งที่เอกสารแนะนำโรงแรมระบุชัดเจนว่าสามารถใช้บริการโรงอาบน้ำได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง คุณคุโบะเดินคุยเรื่องนี้กับกลุ่มเพื่อนจนกระทั่งถึงหน้าบ่อน้ำร้อนหญิง ก็พบว่าเปิดให้บริการตามปกติ แต่ไม่เห็นวีแววพนักงานเมื่อครู่ ลองเข้าไปดูในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าก็ไม่เจอ พวกเธอกวาดสายตามองทั่วโรงอาบน้ำ รวมถึงบ่อน้ำพุร้อนกลางแจ้งที่อยู่ด้านนอก ก็ไม่พบใครสักคน

กลุ่มเพื่อนต่างเอะอะโวยวายว่าโรงแรมมีผี คุณคุโบะก็ตื่นตระหนกไม่แพ้กัน แต่พอลองนึกย้อนกลับไปที่เธอไม่แน่ใจว่าตอนนั้นเห็นผีจริงหรือเปล่า ไม่แน่ว่ามันอาจมีประตูลับ

³ เสื้อคลุมทรงหลวม นิยมใส่ในงานเทศกาล รวมถึงในธุรกิจการค้าขายเช่นกัน

อยู่ตรงไหนสักแห่งสำหรับให้พนักงานเข้าออกง่ายๆ ก็ได้ พนักงานคนนั้นเดินเข้าบ่อน้ำร้อนฝั่งผู้หญิงเพราะต้องทำธุระบางอย่าง พอเสร็จธุระก็ออกจากที่นั่นไปแค่นั้น ไม่สิ พวกเธอคงตามหาไป อาจไม่มีใครเดินเข้าไปในบ่อน้ำร้อนฝั่งผู้หญิงตั้งแต่แรกก็เป็นได้

คุณคุโบะติดนิสัยคิดแบบนั้นมาตั้งแต่ไหนแต่ไร แม้แต่ตอนที่เข้าไปตรวจสอบสภาพแมนชั่นก็ไม่ได้ตั้งใจหายันต์อย่างจริงจังนัก หากเจอยันต์ขึ้นมาจริง ๆ คงรู้สึกขยะแขยงไม่น้อย แต่สุดท้ายแล้วก็ไม่เจอ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว เธอจึงผิดหวังเล็กน้อย

“ถ้าหาเจอยันต์ขึ้นมาจริง ๆ จะทำยังไงดี – ฉันคงตื่นเต้นกับความตึงเครียดเช่นนี้ก่อนพลิกกรอบรูปก็ได้ละ” คุณคุโบะพูด “บางทีสิ่งนี้คงบ่งบอกว่าฉันไม่เชื่อเรื่องลี้ลับ”

ไม่ว่าโซคติหรือโซคร้าย ห้องเช่าในแมนชั่นที่ตัวแทนบริษัทสังหาริมทรัพย์แนะนำก็ไม่มีวัตถุใดที่มีลักษณะคล้ายยันต์เช่นกัน ในห้องยังมีแสงอาทิตย์เล็ดลอดเข้ามาอยู่บ้าง แฉกหน้าต่างก็ไม่เลว สิ่งที่คุณคุโบะกังวลคือห้องนั่งเล่นมีพื้นที่น้อย หากตั้งโต๊ะทำงานก็คงตั้งโต๊ะกินข้าวด้วยไม่ได้ แต่ยิ่งถ้อยว่ายังพอทำเนาเมื่อพิจารณาค่าเช่า อีกอย่างที่เธอเป็นห่วงคือห้องอื่นๆ อาจมีเด็ก เพราะโดยพื้นฐานแล้ว แมนชั่นเหล่านี้ออกแบบให้ครอบครัวเข้ามาอยู่อาศัย เนื่องจากคุณคุโบะตั้งใจว่าจะทำงานที่บ้านด้วย คงลำบากไม่น้อยหากมีเด็กส่งเสียงดังจนหนวกหู แถมถ้าร้องเรียนไปก็รังแต่จะทำให้มองหน้ากันไม่ติดเปล่า ๆ

ดังนั้นคุณคุโบะจึงลองอยู่ในห้องครู่ใหญ่เพื่อรอดูว่ามีเสียงรบกวนอะไรบ้าง เสียงเด็กแว่วเข้ามาจากนอกหน้าต่าง

แต่ไม่ถึงขั้นทำให้รำคาญใจ ห้องชั้นบนก็เงียบสงบดี ตามคำบอกเล่าของนายหน้า เห็นว่าเป็นชายโสดอาศัยอยู่ลำพัง จึงไม่น่าส่งเสียงดังมากนัก

พอนึกย้อนกลับไป คุณคุโบะจำไม่ได้ว่านายหน้าใจแนะนำห้องนั้นให้เธอเป็นพิเศษหรือเปล่า เมื่อเทียบค่าเช่ากับห้องอื่นที่นายหน้าแนะนำให้เธอแล้วก็ได้ว่าจะถูกกว่าเป็นพิเศษจริงอยู่ที่ห้องนี้มีทั้งข้อดีและข้อเสีย แต่สิ่งที่คุโบะถูกใจคือที่ที่ดูสะอาดสะอ้านเมื่อเทียบกับอาคาร ราคาอยู่ในระดับที่จ่ายได้ ทางเข้าและทางเดินส่วนกลางถูกดูแลอย่างดี อนุমানได้ว่าที่นี่มีการบริหารจัดการดี เธอจึงเซ็นสัญญาเมื่อปลายเดือนตุลาคม ค.ศ. 2001 ครึ่งเดือนต่อมาก็ย้ายเข้า ห้องดูดีเหมือนใหม่อย่างที่นายหน้าพูดไว้ไม่มีผิด

เท่าที่ฉันได้ฟังเรื่องราว คุณคุโบะเลือกห้องอย่างพิถีพิถัน ใช้เวลาเนิ่นนานกว่าจะตัดสินใจ ทุกขั้นตอนดูเป็นธรรมชาติ ไม่มีตรงไหนน่าสงสัย หลังผ่านกระบวนการย้ายเข้าตามธรรมเนียมท้ายที่สุดเธอก็ลงหลักปักฐานที่ห้องนั้น

“พอได้ย้ายเข้ามาอยู่จริง ๆ ห้องดีกว่าที่ฉันคิดไว้เยอะเลยนะ ถึงจะได้ยินเสียงเด็ก ๆ จากห้องอื่นบ้าง แต่ไม่ได้ดังถึงขั้นน่ารำคาญ ยังคิดว่าเป็นเรื่องดีด้วยซ้ำ เวลาได้ยินเสียงนี้ช่วงพักผ่อนตอนกลางวันมันทำให้ฉันรู้สึกสดชื่นขึ้นนะ”

เนื่องจากแมนชั่นแห่งนี้ออกแบบมาเพื่อให้ครอบครัวอยู่อาศัย ห้องครัวจึงมีอุปกรณ์ครบครัน คุณคุโบะอยากใช้โอกาสนี้ย้ายบ้านใหม่เป็นจุดเริ่มต้นการใช้ชีวิตแบบปกติเหมือนคนอื่น ๆ

ด้วยการตั้งใจฝึกทำอาหาร ช่วงย้ายเข้าห้องใหม่ ๆ ทุกอย่างวุ่นวายไปหมด แต่พอเข้าเดือนธันวาคม เธอก็จัดเก็บข้าวของในห้องเป็นระเบียบเรียบร้อย ทำให้เริ่มทำงานที่บ้านได้ ระหว่างนั้น สิ่งแปลกปลอมก็ได้คืบคลานเข้ามาในชีวิตใหม่โดยไม่ทันสังเกต

เสียงบางอย่างครูดเสียดตามิดังมาจากห้องสโตร์ญี่ปุ่นที่อยู่ด้านหลังเธอ

คุณคุโระจำไม่ได้ว่าเริ่มได้ยินเสียงนั้นเมื่อไร แม่เพ็งตระหนกได้เป็นครั้งแรกเมื่อชีวิตลงตัวว่า “นั่นมันเสียงอะไรกัน” ก็จริง แต่ก่อนหน้านี้ เธอคงเคยเปลือยท่อน “โอะ” อยู่บ้าง แต่ไม่เคยเก็บมาคิดต่อว่าเสียงดังกล่าวเป็นเสียงอะไร กระทั่งวันหนึ่งเธอเกิดตั้งคำถามขึ้นมา

– เสียงที่ได้ยินเป็นครั้งแรกคือเสียงอะไรกันแน่

ทั้งที่หันหน้ากลับไปมองทุกครั้ง แต่ก็ไม่เห็นสิ่งใดที่ดูเป็นแหล่งกำเนิดเสียง ช่วงแรกๆ เธอคิดเพียงว่า “เสียงอะไรนะ” แล้วจบเรื่องแค่นั้น อย่างไรก็ดี เมื่อรับรู้แล้วหนหนึ่ง หูก็พลันได้ยินทุกครั้งที่เสียงนั้นดังขึ้น เวลาเธอสวมหูฟังเพื่อถอดเสียงจากเทป เสียงนั้นจะไม่กวนใจมากนัก แต่เวลาเธอสรุปเนื้อหาบทความ มันกวนสมาธิอย่างยิ่ง พอเป็นกังวลขึ้นมา ก็อยากหาต้นตอของเสียง แต่ค้นหาเท่าไรก็ไม่เจอ มีหน้าซ้ำเสียงที่ว่ายังเจียบกริบทุกครั้งที่คุนคุโระอยู่ในห้องสโตร์ญี่ปุ่น รวมถึงตอนเธอมองห้องนั้น เวลาหันหน้าไป เสียงนั้นจะเจียบลงทันที แต่เมื่อใดก็ตามที่คุนคุโระนั่งนิ่งๆ พลังเงี่ยหูฟัง เสียงนั้นจะดังต่อไปอีกครู่ใหญ่ ราวกับต้องการให้เธอรับรู้การมีอยู่ของมัน

- เสียงนี้ฟังดูผิดปกติ

ตอนแรกคุณคุโบะคิดว่าเป็นเสียงใครสักคนกวาดเลื้อยตามิ แต่ถ้าไม่มี “ใครบางคน” อยู่ตรงนั้น ก็หมายความว่าวิญญาณเป็นผู้ทำเสียง ไม่นานนักภาพ “ใครบางคนกวาดเลื้อยตามิ” ก็แปรเปลี่ยนเป็นภาพ “วิญญาณผู้หญิงวัยกลางคนกำลังกวาดเลื้อยตามิ” แทน คุณคุโบะหวาดหวั่นภาพในจินตนาการที่ตนสร้างขึ้น

ทว่าเมื่อวันเวลาผันผ่าน ความหวาดหวั่นกลายเป็นความชินชา และในช่วงที่คุณคุโบะเริ่มคุ้นเคยเสียงที่ได้ยิน ก็พบเห็นบางอย่างคล้ายโอบิท่ามกลางความมืดด้านหลัง

เมื่อฉันขอให้คุณคุโบะยืนยันในภายหลัง เธอบอกว่าวัตถุที่คล้ายกับสิ่งที่เห็นมากที่สุดคือ ฟูกุโระโอบิ⁴ ยกดอกดินทองแบบเดียวกันกับ “โอบิผ้าตัวนกดอกดินทอง” ที่ปรากฏในบทวิกเล่มเด็ก ตู๊กตาเจ้าสาว⁵ แต่โอบิประเภทนี้นิยมใช้ในงานมงคล กล่าวคือ เป็นโอบิสำหรับผูกในโอกาสพิเศษ ปกติใช้กับกิโมโนสำหรับออกงาน แล้วผู้ชายโอบิเป็นทรงนิจูโทโกะ⁶

⁴ โอบิที่ทำจากผ้าสองชนิดที่แตกต่างกันสำหรับด้านหน้าและด้านหลัง โดยเย็บให้เป็นทรงกระสอบ (ฟูกุโระ แปลว่า กระสอบ) นิยมใช้ในงานพิธีการ มีลวดลายละเอียดและงดงาม บักด้วยด้นเงินหรือทอง

⁵ ประพันธ์โดยฟูกิยะ โคจิ กวีและผู้กำกับแอนิเมชัน ตีพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสารสำหรับเด็กผู้หญิงเรโจไก เมื่อ ค.ศ. 1924 จากนั้นใส่ทำนองที่หลัง มีเนื้อหาเกี่ยวกับตู๊กตาเจ้าสาวสวมใส่กิโมโนงดงาม ทว่าทำให้โดยไม่รู้สาเหตุ